บทความพิเศษ

เมื่อข้าพเจ้าไปรับ เอ็ม.อาร์.ซี.พี.

วีกิจ วีรานุวัตติ์ พ.ด., M.P.H.T.M., M.R.C.P., F.R.C.P. Glas.

(ภาควิชาอายุรศาสตร์)

(หัวหน้าภาควิชา : ศาสตราจารย์ นายแพทย์จิตต์ ตู้จินดา)

ก่อนอื่นผู้เขียนขอเรียนด้วยสุจริตใจว่า ลังเลที่จะเขียนเรื่องนี้ จึงได้ปล่อยเวลาให้ผ่านไปร่วมสองปีแล้ว. ทั้งนี้เพราะสำนึกอยู่ในใจว่า จะเป็นการเผยแพร่เกียรติคุณของตัวเองซึ่งเป็นการมิยังควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง. ผู้เขียนเองเจียมตนและสำนึกตนอยู่เสมอ. แต่เนื่องจากเพื่อนฝูงบางท่านได้แนะนำให้เขียนเพื่อเป็นประโยชน์หรือความรู้แก่ผู้อื่นในกาลต่อไป, และค่าเดินทางจากกรุงนิวเดลฮีถึงกรุงลอนดอนก็ได้รับความอนุเคราะห์จากมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ (ชื่อในขณะนั้น), จึงเห็นสมควรให้เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยได้ทราบถึงการเดินทางไปต่างประเทศในครั้งนี้ว่าได้กระทำอะไรไปบ้าง และมีประสพการณ์อย่างไร. อนึ่ง ถ้าข้อเขียนนี้จะเป็นการยกตนข่มท่านด้วยประการใดแล้ว ผู้เขียนขออภัยไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย.

จะขอเล่าเหตุการณ์ในระยะแรกและการได้รับเลือกเป็นสมาชิกราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งลอนดอนอย่างย่อ ๆ ดังต่อไปนี้ :

กฎข้อบังคับของราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งลอนดอน หน้า ๓๔ ข้อ ๑๒๒ มีความว่า ราชวิทยาลัย ฯ มีอำนาจที่จะรับผู้หนึ่งผู้ใดที่มีความดีเด่น ซึ่งถูกเสนอชื่อโดยคณะกรรมการฝ่ายอนุมัติให้เป็นสมาชิกได้ โดยไม่ต้องผ่านการสอบเลย. ผู้ที่สมัครเองขอเป็นสมาชิกโดยไม่ผ่านการสอบจะไม่ได้รับการพิจารณา.

จากกฎข้อบังคับข้อนี้จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนไม่มีโอกาสจะเสนอตัวเอง หรือขอรับแต่งตั้งเป็นสมาชิกโดยไม่ต้องสอบ, นอก

จากจะมีคณะกรรมการเสนอชื่อ. กรณีของผู้เขียนนี้กรรมการฝ่ายอนุมัติอาวุโส หรือรองประธานกรรมการเป็นผู้เสนอและได้ขอให้เขียนประวัติส่วนตัว, ประวัติและเกียรตินิยมในการศึกษา, งานค้นคว้า, บทความที่ตีพิมพ์เผยแพร่ตลอดจนตำราที่แต่ง, ตำแหน่งหน้าที่ทางราชการและในวงการแพทย์ในประเทศไทย และต่างประเทศส่งไปให้. เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาแล้ว จึงโทรเลขแสดงความยินดีมาให้ทราบ. จากนั้นผู้เขียนก็เตรียมตัวเดินทางไปรับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกแห่งราชวิทยาลัยนี้.

ราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งลอนดอนมีกำเนิดขึ้นในรัชสมัยพระเจ้า เจมส์ ที่ ๓ ของอังกฤษ. ขณะนี้มีอายุได้ ๔๕๐ ปีแล้ว. การบริหารของราชวิทยาลัยแห่งนี้ในปัจจุบันนี้อยู่กับ

๑. ประธาน.

๒. รองประธานหรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่ากรรมการฝ่ายอนุมัติอาวุโส.

๓. คณะกรรมการฝ่ายอนุมัติอีก ๓ คน.

ทุกคนได้รับคัดเลือกมาจากการลงคะแนนเสียงประจำปีของสมาชิกราชวิทยาลัยทั้งหมด. ตัวประธานเองมีสิทธิใช้อภิไธยว่า พี.อาร์.ซี.พี. ซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดในราชวิทยาลัยเพียงคนเดียวเท่านั้น, และโดยมากมักจะได้รับการแต่งตั้งเป็นเสอร์ หรือ ลอร์ด เมื่ออยู่ในตำแหน่งนาน ๆ เพราะถือว่าเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติสูงสุด. ตัวประธาน และรองประธาน รวมทั้งกรรมการฝ่ายอนุมัติ มักคัดเลือกจากผู้ที่มีชื่อเสียงทางด้านวิชาการเป็นยอดเยี่ยม, ประกอบด้วยบุคลิกภาพและคุณธรรมสูงส่ง, เป็นผู้กว้างขวางในสังคมของแพทย์และสังคมชั้นสูงทั่ว ๆ ไป; หาได้เลือกเฉพาะผู้ที่เก่งกาจด้านวิชาการแต่อย่างเดียวไม่. ส่วนมากมักจะเป็นผู้ได้รับพระราชทานเหรียญตราจากสมเด็จพระบรมราชินีนาถแห่งประเทศอังกฤษมาแล้วทั้งสิ้น.

ราชวิทยาลัยแห่งนี้ เป็นสถาบันที่มีหน้าที่สำคัญในการประสาทประกาศนียบัตรและการสอบปรับวุฒิแก่แพทย์ในจักรวรรดิอังกฤษ และแพทย์ผู้สนใจทั่วโลก. การสอบมีหลายระดับ. ระดับแรกสอบเพื่อใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะอันดับต่ำ, ผู้สอบได้มีสิทธิใช้อภิไธยว่า แอล.อาร์.ซี.พี. ระดับต่อไปแพทย์ผู้นั้นมีสิทธิ

สอบรับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกของราชวิทยาลัย ฯ ซึ่งเป็นการสอบที่ยากมาก, มีวุฒิเทียบเท่ากับปริญญาเอก. การสอบมีทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติและแบ่งการสอบออกเป็นภาค ดังนี้:

ภาคแรก เป็นการสอบแบบปรนัยในทุกแขนงของภาควิชาอายุรศาสตร์และวิชาอื่น ๆ ที่ใกล้เคียง. มีคำถามที่กว้างมาก. การสอบภาคนี้มีผู้สอบได้ประมาณ ๒๐—๒๕ เปอร์เซ็นต์. ถ้าสอบตก, มีโอกาสสอบใหม่ได้ปีละไม่เกิน ๒ ครั้ง, แต่ทั้งหมดไม่เกิน ๓ ครั้ง; มิฉะนั้นเป็นอันหมดสิทธิสอบ.

ภาคที่สอง สำหรับผู้ที่สอบผ่านภาคแรกแล้ว ฯ ทางราชวิทยาลัยจะมีจดหมายแจ้งให้ไปทำการสอบภาคที่ ๒ ต่อไป. สำหรับภาคนี้มีการสอบทางคลินิคและสอบปากเปล่าในวิชาอายุรศาสตร์ทั่วไป. ถ้าสอบได้ดีตามความเห็นของคณะกรรมการก็มีสิทธิได้รับประกาศนียบัตรเป็นสมาชิกของราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งลอนดอน. การสอบภาคที่ ๒ นี้โดยปรกติคนต่างชาติสามารถสอบผ่านได้ประมาณ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ของผู้ที่สอบได้ทั้งหมดเท่านั้น.

ภาคที่สาม สำหรับผู้ที่สอบภาคที่ ๒ ได้คะแนนดียังไม่เป็นที่พอใจของคณะกรรมการอาจได้รับโอกาสให้เข้าสอบภาคที่ ๓, โดยเลือกสอบวิชาเฉพาะสาขาใดสาขาหนึ่งดังต่อไปนี้: ๑. อายุรศาสตร์ทั่วไป, ๒. จิตเวชศาสตร์, หรือ ๓. กุมารเวชศาสตร์. ภาคที่ ๓ นี้สอบเฉพาะทางคลินิคและปากเปล่า.

การรับเข้าเป็นสมาชิกของราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งลอนดอน

เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๑๑ เวลาประมาณ๑๕.๐๐น. ผู้ที่จะได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกใหม่, พร้อมทั้ง เฟลโลว์, ประธานกรรมการ, รองประธานและคณะกรรมการบริหารจะไปพร้อมกันที่ราชวิทยาลัยซึ่งเป็นตึกใหญ่โต, ทันสมัย, หรูหรา ตั้งอยู่ที่อุทยาน รีเจ็นต. ขณะที่รอเวลาอันระทึกใจ พวก เฟลโลว์ ก็มาสนทนาด้วยกับผู้ที่กำลังจะมาเป็นสมาชิกใหม่. โดยเฉพาะผู้เขียนซึ่งรู้จักกับ เฟลโลว์ หลายคนจึงมีเพื่อนสนทนา และคอยซ้อเหล้า

เซอร์รี่ย มาเลี้ยงหลายแก้ว. ที่จำได้ก็มี ศาสตราจารย์ สมาร์ท ผู้เชี่ยวชาญทางวิทยา เอ็นโดครีน แห่ง นิวคาสเติล, ศาสตราจารย์ บูธ จาก แฮมเมอร์สมิธ, นายแพทย์ ธอมัส ชันท นายกสมาคมโรคทางเดินอาหารแห่งโลก, และอุปนายกนายแพทย์ เอฟ. แอฟเวอรี่ย โจนส์ แห่งโรงพยาบาล เคนทรัล มิดเดิลเส็กซ, ศาสตราจารย์ สัมเมอร์สคิล แห่งคลินิคเมโย ซึ่งเป็นคนอังกฤษ และเป็น เฟลโล้ของราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งลอนดอน และของ เอดินเบอระ ด้วย. สมัยก่อนท่านผู้นี้เคยปฏิบัติงานที่โรงพยาบาล รอยัล ฟรี กับศาสตราจารย์ ฉิลา เฌอร์ลอคค์ แพทย์สตรีผู้เป็น เอตทัคคะทางโรคตับของโลก. ท่านที่ได้กล่าวนามมาเหล่านี้ร่วมกับแพทย์ผู้มีชื่อเสียงอีกมากมายได้มาแสดงความยินดีต่อผู้เขียน ด้วย อัธยาศัยไมตรีอย่างดียิ่ง. ผู้เขียนได้พบแพทย์หนุ่มๆ จากหลายชาติ ที่เพิ่งสอบได้ในคราวนี้ และกำลังจะมารับประกาศนียบัตรพร้อม ๆ กันในวันนี้. แต่ละคนมีใบหน้าแจ่มใสร่าเริงกันแทบทุกคน เพราะต่างก็ผ่านการสอบไล่อย่างหนักและผ่านการสอบตกกันมาแล้วแทบทั้งสิ้น. แต่ในวันนี้เป็นวันแห่งความสำเร็จของบุคคลเหล่านั้นรวมทั้งผู้เขียนด้วย.

ภายหลังจบกลุ่มคุยกันแล้ว, พวกเราต่างพากันไปลงทะเบียนโดยเขียนชื่อ, ที่อยู่, สถานที่เกิดและชื่อประเทศลงในสมุดเก่าแก่เล่มใหญ่ของนายทะเบียนพร้อมทั้งเซ็นชื่อตัวเองลงในแผ่นประกาศนียบัตร. เสร็จแล้วก็ได้รับเชิญให้ไปดื่มน้ำชา ซึ่งเป็นประเพณีของชาวอังกฤษ, ที่แม้แต่การประชุมเล็ก ๆ น้อย ๆ เมื่อถึงคราวเวลาก็ต้องมีการหยุดพัก ๑๐—๑๕ นาทีเพื่อไปรับประทานของว่างกับดื่มน้ำชา. หลังจากนั้นมีการบรรยายภายในหอประชุมใหญ่ ซึ่งมักจัดให้มีปาฐกถาพิเศษ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ และมีความรู้เฉพาะวิชาใดวิชาหนึ่งจริง ๆ. ผู้ใดจะฟังก็ได้. ถ้าไม่สนใจก็ไม่ต้องฟัง. ระหว่างเวลาที่ผ่านมานี้ผู้เขียนได้พบแพทย์ผิวขาว ๒ ท่าน อายุประมาณ ๕๐ ถึง ๕๕ ปี, ผู้ได้รับเลือกเป็นสมาชิกโดยไม่ต้องสอบเช่นเดียวกับผู้เขียน, จึงได้แสดงความยินดีซึ่งกันและกัน. ระหว่างการสนทนาจึงทราบว่าท่านหนึ่งเป็นชาวไอริช เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลถึง ๕ แห่ง และเป็นผู้บริหารงานทางการแพทย์อันดับสูงและเด่นมาก จึงเป็นเหตุให้ได้รับ

เลือก. ส่วนอีกท่านหนึ่งนั้นเป็นนายพลแห่งกองทัพอากาศอังกฤษและเป็นแพทย์ฝ่ายบริหาร จึงได้รับเลือกเป็นกรณีพิเศษเช่นเดียวกัน. ต่อมาศาสตราจารย์ สมาร์ท แห่ง นิวคาสเติล ได้บอกแก่ผู้เขียนว่า "ท่านเป็นผู้ที่มีโชคดีที่สุดที่ได้รับเลือกเป็นสมาชิก เพราะสมัยที่ข้าพเจ้าเป็นกรรมการฝ่ายอนุมัติของราชวิทยาลัย ฯ นั้น ไม่ยอมให้ อายุร แพทย์คนใดได้เป็นสมาชิกโดยไม่ต้องสอบเลยแม้แต่คนเดียว, นอกจากเป็นแพทย์ฝ่ายปรีคลินิค ผู้ที่มีงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์การแพทย์พื้นฐานที่ดีเด่นจริง ๆ เท่านั้น." ผู้เขียนได้แต่ยิ้มและตอบไปว่า "ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับเลือก."

เมื่อได้เวลาประมาณ ๑๖.๓๐ น. ผู้ที่จะได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกเข้านั่งในห้องประชุมตามรายชื่อที่กำหนดไว้ทางซีกขวาของประธาน. ส่วน เฟลโลว์ ที่มาเป็นสักขีพยานและต้อนรับสมาชิกใหม่นั้นนั่งทางซีกซ้าย. ผู้ที่ได้รับเลือกโดยไม่ต้องสอบ คือฝรั่ง ๒ คนกับผู้เขียนนั่งอยู่ต้นแถว. ในรุ่นผู้เขียนนี้มีผู้ที่เข้ารับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกรวมทั้งหมด ๘๑ คน, เป็นคนผิวขาว ๖๓ คน, อินเดีย, ตะวันออกกลาง และ มาเลเซีย ๑๖ คน, ฮ่องกง ๑ คน และ สิงกโปร์ ๑ คน. หลังจากนั่งอยู่ด้วยความสงบประมาณ ๒ นาที เสอร์ แม็กซ โรเสนไฮม ประธาน, นายแพทย์ ธอมัส ฮันท รองประธาน, และคณะกรรมการฝ่ายอนุมัติ ๓ คน เดินเข้ามาในห้องประชุม, นำหน้าด้วยนายทะเบียนซึ่งแบกหมอนปักสลักทองอย่างสวยงาม, บนหมอนมีคทายาวโบราณแกะสลักหุ้มทองประดับพลอยสีอันเชิญมาตั้งบนโต๊ะสูงหน้าที่นั่งของประธาน. ประธาน, รองประธาน และกรรมการ สวมเสื้อครุยสีดำซึ่งมีลายทองขดไปมาบริเวณข้อศอก ดูเป็นสง่า. ทุกคนยืนขึ้นให้เกียรติพร้อมกันแล้วก็นั่งลงภายหลังประธาน. หลังจากนั้นสักครู่ประธานก็กล่าวสุนทรพจน์อย่างสั้น ๆ มีความว่าท่านรู้สึกยินดีที่จะมีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นและขอแสดงความยินดีด้วยอย่างจริงใจที่ผู้ที่จะเป็นสมาชิกใหม่ทุกคนได้ผ่านการสอบอันยากลำบากมาได้ และบางท่านนั้นตัวท่านประธานเองก็เคยหน้าเพราะพบกันหลายหน. หวังว่าต่อไปนี้จะไม่พบกันอีกในฐานะผู้สอบกับผู้ถูกสอบ, แต่จะพบกันในฐานะเพื่อนร่วมสถาบันเดียวกันต่อไป. ส่วนท่านที่ได้รับเลือกเข้ามาเป็นสมาชิก

โดยไม่ผ่านการสอบนั้น ประธานและคณะกรรมการฝ่ายอนุมัติเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นผู้ทรงคุณวุฒิจริง ๆ จึงขอให้ทุกคนจงปฏิบัติตนให้สมแก่ฐานะตามกฎข้อบังคับของสถาบันในกาลต่อไป. เสร็จแล้วท่านก็กล่าวคำปฏิญาณนำดังนี้ :

"You gave your faith that you will observe and obey the Statues, Bye-Laws and Regulations of the College relating to Members, and will submit to such penalties as may be lawfully imposed for any neglect or infringement of them, and that you will to the best of your ability to do all things in the practice of your profession for the honour of the College and the good of the public."

สมาชิกทั้งหลายตอบพร้อมกันว่า "ข้าพเจ้าสัญญา". จากนั้นท่านประธานเสอร์ แม็กซ โรเสนไฮม กล่าวต่อไปว่า "ข้าพเจ้า, เสอร์ แม็กซ โรเสนไฮม รับท่านเข้าไว้เป็นสมาชิก".

หลังจากนั้นสมาชิกทุกคนเดินแถวเข้าไปสัมผัสมือประธาน, รองประธาน, คณะกรรมการอีก ๓ ท่าน และนายทะเบียน, แล้วเดินออกสู่อีกห้องหนึ่งทางด้านขวาเป็นเสร็จพิธี. ถึงแม้พิธีนี้จะสั้นแต่ก็รู้สึกว่าศักดิ์สิทธิ์ เพราะเป็นบรรยากาศของอังกฤษแท้, ซึ่งเคร่งครัดต่อระบอบประเพณี. ในพิธีนี้ไม่อนุญาตให้มีการถ่ายภาพหรือให้ช่างภาพคนใดไปปรากฏตัวเลย. ผู้เขียนเองคิดว่าบรรยากาศที่เต็มไปด้วยไฟแวบของการถ่ายรูปอาจทำลายความศักดิ์สิทธิของพิธีนั้นก็เป็นได้. กับทั้งไม่ยอมให้มีแขกหรือบุคคลภายนอกไปร่วมด้วยเลย. งานเลี้ยงรับรองในตอนค่ำก็ไม่มีแขกเชิญนอกจาก เฟลโลว์ และสมาชิกใหม่เท่านั้น, แม้แต่ภรรยาของประธานหรือของ เฟลโลว์ก็ไม่ได้รับเชิญเช่นกัน.

การเลี้ยงอาหารค่ำเป็นแบบพิธีการในบรรยากาศที่สงบเสงี่ยม. ผู้เขียนได้นั่งข้างซ้ายของประธาน; นายพลแห่งกองทัพอากาศอังกฤษที่ได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกพร้อมกับผู้เขียนนั่งทางด้านขวา. อาหารที่เสนอเป็นชุด, บริการเป็นลำดับตั้งแต่ของแกล้ม, อาหารหลัก, ไวน, แชมเปญ์น, น้ำชา, ผลไม้ และขนม. มีการดื่มถวายพระพรแด่สมเด็จพระบรมราชินีนาถแห่งอังกฤษ และส่งท้ายด้วยเพลง "กอด เสฟ เดอะ ควีน". งานจบลงด้วยบรรยากาศที่แจ่มใสและเรียบร้อยแบบผู้ดีอังกฤษจริง ๆ, แม้แต่เสียงซ่อมซ้อนกระทบกับจานก็ไม่ได้ยินเลย. ไม่มีการสูบบุหรี่จนถึงจบรายการ. ท่าน เสอร์ แม็กซ โรเสนไฮม ได้ถามผู้เขียนถึงเรื่องที่พักและกรุณาขับรถมาส่งถึง

โรงแรมที่พัก. นับว่าเป็นเกียรติแก่ผู้เขียนอย่างมาก. ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกาเศษ ผู้เขียนจึงเชิญท่านมาดื่มด้วยกันที่บาร์บนชั้น ๒ ของโรงแรม, และได้สนทนากันประมาณ ๑ ชั่วโมงถึงเรื่องการศึกษา และการแพทย์ของอังกฤษ รวมทั้งเรื่องโรคความดันเลือดสูงและโรคไต ซึ่งท่านเองเป็นปรมาจารย์ในเรื่องนี้. ในที่สุดท่านได้เชิญข้าพเจ้าไปดูงานและ เรานด์ วอร์ด กับท่านในสองสัปดาห์ต่อมาที่โรงพยาบาล ยูนิเวอร์สิตี้ คอลเลจ ในกรุงลอนดอน. เมื่อถึงกำหนดนัด ผู้เขียนได้ไปพบกับ เสอร์ แม็กซ โรเส็นไฮม ที่แผนกอายุรศาสตร์ของโรงพยาบาล ยูนิเวอร์สิตี้ คอลเลจ ซึ่งท่านเป็นหัวหน้าอยู่. ท่านได้จัดรายการพิเศษไว้ให้ผู้เขียน เรานด์ ร่วมกับคณาจารย์ของวิทยาลัยนั้น.

หลังจากนั้นผู้เขียนได้รับเชิญไปรับประทานอาหาร ตามบ้าน ของ กรรมการ ฝ่ายอนุมัติและ เฟลโลว์ อีกหลายท่าน, ได้รับเชิญไป ปาฐกถาที่ โรง พยาบาล เคนทรัล มิดเดิลเส็กซ, โรงพยาบาล เว็สตมินสเตอร์. ทางมหาวิทยาลัย กลาสโกว์ ก็ได้เชิญให้ไปบรรยายและเป็นเหตุนำให้ผู้เขียนได้รับ เอ็ม. อาร์. ซี. พี. จาก กลาสโกว์ อีกแห่งหนึ่งในเวลาต่อมา, ซึ่งผู้เขียนตั้งใจว่าถ้ามีโอกาสก็จะเขียนมาเล่าสู่กันฟังอีก.

มูลนิธิสารศิริราช

- ต้องการผลประโยชน์ต่อปีจากเงินกองทุนอย่างน้อยสามแสนบาท.
- ขอเชิญชวนบริจาคเงินสมทบทุนมูลนิธิ ฯ ตามกำลังศรัทธาเพื่อประโยชน์ของท่านผู้อ่านร่วมกัน.